

El Manuel: "Llegia de tot i vaig acabar molt positivista"

El cisma familiar va ser l'any 2002. Fins aleshores, el tracte amb el seu pare sempre havia anat de meravella, i això que al Manuel el van enviar a estudiar d'intern a una escola dels jesuïtes als 9 anys i ja mai més no va tornar a conviure amb la seva família, més enllà de les vacances. Hi havia distància entre nosaltres, però la convivència, les estones que estàvem plegats, era molt bona.

26/08/2018

Aquell huracà, que va durar només un parèntesi, i quan va acabar ningú no el va tornar a recordar, va ser intens. *Tanmateix, el meu pare no m'ho va tenir en compte. No es va enfadar per això, ni tampoc empitjorà la nostra relació.*

Tot va començar el dia que el Manuel pare els convidà a tots —en persona, perquè la notícia la hi va voler dir a la cara i viatjà a Madrid per fer-ho— a Roma, per assistir a la canonització de Josepmaria Escrivá. Li feia especial illusió pagar-los a tots el viatge: al Manuel, a la seva esposa i als seus dos fills. El motiu li semblà al seu fill d'allò més rocambolesc: aquell carcinoma que havia tingut el seu pare feia tants anys, que va desaparèixer sobtadament, de la nit al dia, era, ara, el miracle que

l'Església reconeixia per a la canonització del fundador de l'Opus Dei. El que li faltava!

Tot allò havia passat fa molt de temps, a principis dels noranta. El Manuel pare era metge, com el seu fill i, amb els anys, havia desenvolupat una radiodermatitis a les mans. Era una malaltia força comuna en els traumatòlegs d'aquella època que, durant anys, havien treballat amb raigs X sense protegir-se'n, i consistia en una displàsia de la pell, és a dir, una cosa precancerígena.

Jo coneixia bé les mans del meu pare, feien pena. Hi tenia unes taques negres, algunes molt adherides a la pell, amb una pinta molt lletja. Estava amoïnats perquè li molestaven moltíssim i havia perdut mobilitat i sensibilitat. Per a un cirurgià traumatòleg significa deixar de

treballar, que és el que, finalment, va haver de fer.

Aquell episodi va succeir sense que el seu fill hi donés cap importància, ja que el va agafar mentre estava a Madrid, en plena Residència. *Jo anava a la meva. De tant en tant me les ensenyava i deia: «Mira, jo crec que això ja és un carcinoma epidermoide (un càncer). Ja està infiltrant-se.» Però jo no ho veia tan gros. Més endavant, el Manuel pare li explicà que segurament hauria d'amputar-ser algun dit, com a altres col·legues en la mateixa situació. Però jo, de broma, li deia: «I t'ho faràs tu mateix, no?» No n'era gens conscient, de la gravetat.*

En un moment determinat, una persona li va donar al malalt una estampa de l'encara Beat Josepmaria Escrivá de Balaguer i el fet és que funcionà. *A mi, la història de l'estampeta me l'han explicada*

després... En aquell moment no la vaig veure.

Quan va tornar d'un congrés a Viena, el pare va tornar a passar per casa del seu fill i li va dir que ja tenia les mans curades. *El seu aspecte havia canviat de manera radical: encara es podia reconèixer on hi havia hagut les taques, però ja no hi havia pell negra, ni dura, ni adherida. Ara, era una pell fina, trencadissa i envermellida, com la d'un nen petit.* El Manuel fill va fer d'aquelles mans sanades el mateix cas que en va fer a les malaltes, és a dir, gens.

A partir d'aquell moment, la curació es va començar a estudiar a fons i, després de molts anys, va arribar a ser el miracle que l'Església va reconèixer per a la canonització del Beat. *Per aquell temps, el meu pare va viatjar força vegades a Roma, va anar passant diferents exàmens i, per a mi, com si aquestes coses no existissin. No*

hi donava cap importància, no m'impressionava gens, no creia en res... i, per descomptat, no ho reconeixia com un miracle.

La seva dona recorda d'aquella època les trucades, els missatges constants: «Heu sortit al diari», «a les notícies», als titulars: «El metge que li va donar la santedat a Escrivá de Balaguer.»

Al principi, a ella li semblava que havien d'anar a Roma. És al costat del Manuel des que tenien 14 anys i, tot i que al miracle en si no hi donava cap importància, veia important fer-ho pels seus sogres, que són com els seus pares.

Però el Manuel va dir que ells no participarien en res de tot allò. *Quan el meu pare va insistir-hi una mica més, ja em vaig cabrejar com una bèstia. De cop de porta. Ell em va demanar que, almenys, deixés que hi anessin els nens i la meva dona, però*

li va dir que no estava gens d'acord que hi anessin, i no hi va insistir més. Van anar a Roma amb tota la família, els meus tres germans amb les famílies. Tots, menys jo. Perquè, en aquell moment, el Manuel va pensar que anar a Roma era una incoherència contraposada al seu ateisme.

La seva particular guerra que l'allunyà de Déu i de l'Església, havia començat als 14 anys, quan, sense cap motiu, va deixar d'anar a missa. D'ençà d'aleshores, la resta va anar en picat i a tota velocitat fins arribar a un moment en què ja es reconeixia ateu.

Com que era metge i em creia científic, llegia de tot i em va influir molt el positivisme. Per a ell la ciència era l'eina que havia de salvar la humanitat i Déu no era necessari per a res, tot i que, en realitat, seguia conservant al cor els valors morals

genuïns del cristianisme. *No és que fos mala persona, senzillament creia que es podia construir un món meravellós sense Déu: sense guerres, on la gent fos solidària... Pensava que l'Església era perniciosa i, també, que era impossible fer conciliar la fe i la ciència.*

A finals dels noranta, gràcies a Internet, el Manuel es va desenvolupar totalment com ateu: *em dedicava a intervenir en fòrums de religió —que era com la versió primitiva de Facebook— per tal d'entretenir-me. Era un gran afeccionat a escriure coses contra Déu i contra l'Església i tenia força seguidors, gent a qui li semblava molt bé tot el que deia. N'hi havia d'altres amb qui discutia i gaudia veient com, finalment, es posaven de part meva.*

Dos anys després de la canonització, el seu pare va ser diagnosticat d'una malaltia greu de la sang,

mielodisplàsia. *Per a mi va ser un cop molt fort perquè el meu pare era una roca forta a la meva vida, algú molt important i, amb aquell diagnòstic, la mitjana de vida era de dos anys. Va ser una notícia dolentíssima i una font d'angoixa.*

El Manuel pare va començar a rebre un tractament setmanal, cada dilluns, a l'hospital on treballava el seu fill. Venia amb la seva dona des de Badajoz fins a Madrid els diumenges i es quedaven amb ell fins l'endemà. Com sempre havien fet, els diumenges, els pares del Manuel anaven a missa. *D'antuvi hi anaven ells sols, però ens va començar a preocupar que es possessin malalts o que els passés res, perquè la meva mare, a més a més, era pràcticament cega. I així va ser com el Manuel i la seva dona van començar a acompanyar-los i, tot i que es podien haver quedat a fora esperant-los, entraven a l'església. Amb respecte;*

si la gent es posava dempeus, ells també, però de genolls, el Manuel, no.

Després d'uns quants mesos anant-hi, com les vaques que miren passar el tren, un dia el Manuel va començar a escoltar el que deia el mossèn, i li va agradar. Aquest tipus té un bon mètode perquè primer llegeix l'Evangelí i, després, l'explica. Un altre diumenge va començar a pensar que allò que s'hi explicava era interessant i que es podia aplicar. Eren com consells per a la vida. De fet, no sabia per què, però hi entrava angoixat per l'estat del pare i en sortia com consolat. Tot plegat, una mica estrany.

Va començar a estar d'acord amb el que escoltava a missa, tant, que arribà a notar un cert sentit de pertinença. *Vaig recordar que jo també era cristià: també estic batejat, i aquesta és la meva cultura. Fins que*

va arribar un moment que vaig pensar que era un ximple per estar-me allà assegut sense fer res. I va decidir que, ara, el que era coherent de debò era tornar a practicar, confessar-se, combregar...

Havien passat 4 anys des que havia començat a anar a missa amb els pares.

El primer pas va ser explicar-ho a la dona, que, tot i no haver-se declarat mai atea, ni contrària a l'Església, tampoc no practicava. *Feia una colla d'anys que anàvem a missa plegats, però no havíem parlat mai del tema. A mi em feia certa vergonya, però resulta que a ella li passava exactament el mateix, i no sabia com dir-m'ho.*

I el pas següent, buscar algú de confiança per confessar-me. El Manuel va recordar-se de l'escola i del Pare Prefecte de la seva època. Un mossèn que sabia el nom de tots

els seus alumnes, dels seus germans, dels seus pares, i que, gràcies a la seva estima, era capaç de preguntar, anys més tard, per cadascun d'ells. El trobaren en una casa dels jesuïtes a Madrid i, per descomptat, es recordava d'ells i s'alegrava molt de tenir noves seves. *Ens vam confessar els dos amb ell, i va ser molt fàcil perquè ens va ajudar molt. Jo recordava que calia fer una mica d'examen, però poca cosa més... Vaig sentir una alegria molt profunda, no de fer bots per dintre.*

Aquell mossèn els va posar com a penitència anar a missa i combregar l'endemà, que era Dimecres de Cendra, i, en complir-la, el Manuel va sentir com un pessigolleig al clatell quan va sentir, després de tants anys: «Converteix-te i creu en l'Evangelí.» Encara avui torna a sentir el mateix quan recorda aquelles paraules.

Puc recordar perfectament quan era ateu, perquè ha estat fa no res. Ara tinc un consol perpetu, alguna cosa a la qual recórrer cada dia. Es viu d'una altra manera, però no és gens fàcil d'expressar. Si algú em demanés que valorés la diferència de la meua vida d'ara i la d'abans de l'1 al 10, li posaria un 1000, però no puc explicar concretament en què. Més aviat en tot.

Al seu pare, que encara no havia mort, no li van explicar gaires coses del canvi. Simplement, ho va veure. I un dia, quan ja estava ingressat, el Manuel li va dir: *Recordes quan no vaig voler anar a la canonització de sant Josepmaria i et vaig dir totes aquelles coses? «Sí».* Doncs ja no penso res de tot allò. I ja està.

Em sento molt identificat amb l'Evangelí del fill pròdig. Com ell, en tot el meu procés, sempre em vaig sentir acollit, ningú no em va retreure

*res. A tot el món li va semblar bé el
meu retorn a casa.*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/manuel-llegia-de-
tot-i-vaig-acabar-molt-positivista/](https://opusdei.org/ca/article/manuel-llegia-de-tot-i-vaig-acabar-molt-positivista/)
(08/06/2025)